

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **Mgr. J. K.**
bytem X

zastoupený společností ARIADNA, s.r.o., IČO 64581144
sídlem Nademlejnská 683/5, 198 00 Praha

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 5. 10. 2022, č. j. 36970/22/5300-22443-712892,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne

31. 7. 2019, č. j. 4021140/19/2120-50524-109698, kterým byla žalobci za zdaňovací období říjen 2017 vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 4 200 Kč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Základ věci spočívá v tom, že se žalobce smluvně zavázal vytvořit pro Českou republikou – Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) audiovizuální dílo (instruktážní video seriál) a dále poskytnout výhradní licenci k užití díla. Žalobce deklaroval dodání díla také prostřednictvím dodavatelů mj. společnosti AYN services CZ s.r.o. (dále jen „AYN“).
3. Správce daně prvostupňovým rozhodnutím žalobci neuznal nárok na odpočet DPH ve výši 435 669 Kč z důvodu neprokázání splnění podmínek dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 170/2017 Sb. (dále jen „ZDPH“). Dle správce daně žalobce neunesl důkazní břemeno, pokud jde o přijetí plnění od deklarovaného dodavatele AYN. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020 č. j. 42935/20/5300-22443-712876 (dále jen „první odvolací rozhodnutí“).
4. Krajský soud v Praze na základě žaloby žalobce první odvolací rozhodnutí rozsudkem ze dne 23. 11. 2021, č. j. 55 Af 2/2021-36 (dále jen „rozsudek č. j. 55 Af 2/2021-36“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud přisvědčil žalobci, že orgány finanční správy neučinily všechny možné kroky k provedení výslechu O. N., jednatele společnosti AYN (dále také jen „jednatel AYN“). Soud shledal pochybení žalovaného i v tom, že neprovedl důkaz svědeckou výpovědí R. P. jednajícího za společnost TYKSO s.r.o. (dále jen „TYKSO“ a také jen „jednatel TYSKO“). Dle tvrzení žalobce měla tato společnost dodat jakožto subdodavatel společnosti AYN požadované plnění, které bylo uvedeno na daňovém dokladu v rámci žalobcovy dodávky ministerstvu. Soud proto žalovanému uložil, aby se znovu pokusil o výslech těchto osob.
5. V dalším řízení žalovaný uložil správci daně doplnit dokazování dle závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku č. j. 55 As 2/2021-36 a následně odvolání žalobce (po zreprodukovaní zjištění a závěrů učiněných správcem daně) opětovně zamítl. Nosnými důvody zamítavého rozhodnutí byly (stručně řečeno) prvotní pochybnosti správce daně ohledně smluv, jež žalobce uzavřel s ministerstvem a s AYN (lišil se termín dokončení díla), a o tom, zda společnost AYN vůbec vyvíjela ekonomickou činnost [nekontaktnost, virtuální sídlo, nezveřejnění účetní závěrky a označení za nespolehlivého plátce (s účinností od 28. 12. 2017)]. Nadto ministerstvo správci daně sdělilo, že společnost AYN jako žalobcova subdodavatele neschválilo a ani o ní nebylo informováno. Žalovaný rovněž konstatoval, že sama skutečnost, že AYN do kontrolního hlášení za říjen 2017 uvedla předmětná plnění, nesvědčí o jejich faktickém uskutečnění.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, že správce daně dále zpochybnil (třebaže měl za prokázanou samu existenci zdanitelného plnění mezi žalobcem a ministerstvem, a to na základě dne 31. 7. 2017 bez výhrad sepsaného předávacího protokolu), zda deklarovaným způsobem proběhlo plnění mezi AYN a žalobcem. K tomu jej vedly mj. v rozhodnutí blíže rozvedené rozpory se smlouvou s AYN a jejím naplňováním. Nadto úhrady probíhaly v hotovosti v částkách hraničních pro hotovostní platby (první dvě platby přitom proběhly bezhotovostně). Žalobce sice tvrdil, že společnost AYN měla být jako subdodavatel potvrzena ministerstvem, konkrétně D. M. (dále také „osoba jednající za ministerstvo“), ten ale uvedl, že ke schvalování subdodavatelů neměl oprávnění.

7. V intencích rozsudku č. j. 55 As 2/2021-36 provedl správce daně z pokynu žalovaného dne 28. 4. 2022 výslech R. P., jednatele TYKSO. V rámci hodnocení výpovědi tohoto svědka žalovaný uzavřel, že svědek o spolupráci mezi AYN a TYKSO ani o fakturované zakázce nic neví, a nezná, ani nespolečně pracoval, s jednatelem AYN ani s žalobcem. Žalovaný proto konstatoval, že tuto svědeckou výpověď nelze označit za důkaz prokazující, že společnost AYN předmětná plnění dodala, naopak jde o výpověď, která pochybnosti orgánů finanční správy ještě prohloubila. Dne 25. 5. 2022 vyslechl správce daně také O. N., jednatele AYN, který obchodní spolupráci s žalobcem sice potvrdil, ale žádné jiné informace o schopnosti AYN dílo dodat neposkytl. Žalovaný proto tuto výpověď vyhodnotil jako nekonkrétní, neboť svědek nedokázal uvést žádné podrobnosti o obchodním případu, a současně ji, pro její rozpory s výpovědí jednatele TYKSO označil za nevěrohodnou. Současně poukázal na to, že svědecké výpovědi nepotvrdily, že by se jednatele AYN a TYKSO znali s D. M. z ministerstva, přestože spolu měli vzájemně spolupracovat.
8. Žalobce byl v dalším řízení správcem daně dne 15. 6. 2022 znovu vyzván, aby prokázal, že přijal plnění od AYN, a nově k tomu, aby prokázal, co konkrétně mělo být předmětem deklarovaného plnění, neboť nebylo zřejmé, na čem a v jakém rozsahu se dodavatelé na plnění podíleli. Ze svědeckých výpovědí totiž nevyplývá, jaké práce měly společnosti AYN či TYKSO provést. Ministerstvo přitom žalobce zprostito mlčenlivosti vůči správci daně a zároveň vysvětlilo (v rámci daňového řízení za jiné zdaňovací období), že utajovanou informací je pouze samotný obsah díla, nikoli informace týkající se postupu a způsobu jeho vytvoření. Žalobci tak nic nebránilo potřebné informace poskytnout. Přesto žalobce dne 20. 7. 2022 v reakci na výzvu správce daně jen opětovně argumentoval tím, že šlo o utajované skutečnosti, a proto nemohl relevantní důkazní prostředky uschovat. Správci daně proto navrhl, aby požádal ministerstvo o zpřístupnění utajovaného svazku a sdělení jména správce svazku, jehož výslech rovněž navrhl. Správce daně návrhům žalobce vyhověl a dne 2. 8. 2022 opětovně vyzval ministerstvo ke zpřístupnění svazku a sdělení jména jeho správce, jakož i k jeho zproštění mlčenlivosti, a to i navzdory tomu, že podle žalovaného bylo na žalobci samém, aby uvedl, která konkrétní plnění poskytovala AYN, a vysvětlil, proč totéž plnění bylo fakturováno mnoha dalším společnostem, k čemuž nebylo třeba schraňovat důkazní prostředky (v čemž žalobci měla bránit skutečnost, že šlo o utajované skutečnosti). Ministerstvo žádostem správce daně dne 12. 8. 2022 nevyhovělo, nicméně uvedlo, že poskytnutí svazku je neúčelné, neboť se v něm nenacházejí informace o tom, zdali a v jakém rozsahu se AYN podílela na zakázce pro ministerstvo, a že osoba ve funkci vedoucího či správce svazku nedisponuje důkazními prostředky nebo informacemi o účasti AYN na předmětné zakázce.
9. S ohledem na výše uvedené a po vypořádání odvolacích námitek žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal, že šetřené plnění přijal právě od společnosti AYN, respektive jiného skutečného dodavatele. Žalovaný rovněž neměl najisto prokázáno, že neznámý dodavatel nutně postavení plátce DPH měl, jakožto ani jaký konkrétní předmět a v jakém konkrétním rozsahu měl žalobce předmětné plnění přijmout.

Obsah podání účastníků

10. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nehodnotil důkazy zákonným způsobem podle § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nepřihlédl ke specifickým okolnostem dodávky a nesprávně odmítl provést navržené důkazy. Žalovaný nevzal v úvahu, že žalobce své služby poskytoval ministerstvu v režimu přísně tajné, a proto si nemohl zajišťovat úplnou auditní stopu. Důkazní prostředky má v držení

ministerstvo. Podle žalobce v odvolacím řízení vyšly najevo nesrovnalosti mezi písemným tvrzením ministerstva a výpověďmi svědků Z. B. a D. M., když i první z jmenovaných se měl za ministerstvo podílet na předmětné zakázce. Dle nich by měly být všechny doklady o postupu a způsobu vytvoření díla uloženy ve svazku vedeném k zakázce. Kontrolu osob zúčastněných na vytvoření díla měl dále provádět vedoucí či správce svazku. Nadto si písemnosti ministerstva odporují. V první ministerstvo sděluje, že utajovanou informací je pouze obsah díla, ale ve druhé již tvrdí, že utajovanou informací je svazek, který by měl obsahovat důkazní prostředky o postupu a způsobu vytvoření audiovizuálního díla.

11. Podle žalobce jsou tak výsledk správce svazku a samotný svazek jedinými možnými důkazními prostředky k prokázání postupu a způsobu vytvoření díla, tedy o tom, které osoby a z jakých společností se na pracích podílely a zda byly uskutečněny nějaké práce. Dokončení díla po smluvním termínu potvrdil svědek D. M.
12. Skutečnost, že si žalobce při jednání s TYKSO nepočínal dostatečně obezřetně, nemůže mít vliv na to, zda jsou v ministerstvem dodatečně utajeném svazku doklady o prověřování osob, které se na pracích podílely. Bylo by podivné, pokud by se ve svazku nenacházely údaje o schválených subdodavatelích. Žalobce se též podivuje nad tím, proč by nemohl být zbaven mlčenlivosti vedoucí či správce svazku, když jako svědci byli vyslechnuti ministerští zaměstnanci Z. B. a D. M. Prověřovat subdodavatele měl přitom právě správce svazku (bylo by proto s podivem, že by o skutečných dodavatelích nic nevěděl, jak tvrdí ministerstvo). Žalovaný měl popsané rozpory odstranit, nikoli důkazní návrhy žalobce zamítnout. Vzhledem k uvedenému je žalobce přesvědčený, že mu ve splnění důkazní povinnosti zabránil nesprávným postupem žalovaný.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se s uplatněnou námitkou již vypořádal. Nad rámec toho podotýká, že správce daně provedl navrhované výsledky svědků a opětovně požádal ministerstvo o zproštění mlčenlivosti a zpřístupnění žalobcem navrhovaných dokladů. Ministerstvo ale této žádosti nevyhovělo (mlčenlivosti zprostilo toliko žalobce), a proto nebylo možné navrhované důkazy provést. Žalobce vědom si toho, že může nakládat jen s omezeným množstvím podkladů k zakázce, si měl opatřit alespoň formálně bezvadné doklady, kterými disponovat mohl. Ale i ty, které žalobce předložil, vykazovaly různé vady a rozpory. Žalobce nepředložil např. předávací protokoly k plnění, která měla společnost AYN poskytovat, ani potvrzený dodací list o předání kompletního díla, ačkoliv tyto měly být podle smlouvy s AYN sepsány.
14. Žalovaný ani nemohl odstraňovat rozpory mezi svědeckými výpověďmi svědků Z. B. a D. M. a sděleními ministerstva, neboť vůbec neexistují. Ministerstvo sdělilo, že utajovaný svazek neobsahuje informace o společnosti AYN, ani v jakém rozsahu se daná společnost na pracích podílela, a že těmito informacemi nedisponuje ani správce svazku. S ohledem na § 94 daňového řádu má žalovaný tyto skutečnosti za prokázané (žalovaný se nemohl opětovně domáhat zpřístupnění svazku). Z výpovědí jmenovaných svědků nelze dovodit, že by se ve svazku nacházela nebo měla nacházet informace o společnosti AYN. Žádný ze svědků si ji jako schváleného subdodavatele nepamatoval.
15. Tvrzený rozpor mezi písemnostmi ministerstva nemá žádné opodstatnění. Žalovaný nedovožoval z rozsahu utajovaných skutečností žádné závěry mající vliv na posouzení splnění nároku na odpočet DPH. Stejně je, že se dle sdělení ministerstva ve svazku žádné informace ohledně AYN nenacházely a že žalobce byl mlčenlivosti zproštěn. Přesto žalobce v průběhu

řízení nic relevantního nesdělil a nedoložil. Žalobce ani sdělení ministerstva ničím nezpochybnil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
17. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Ústní jednání

18. Soud nařídil k projednání věci ústní jednání, neboť považoval za potřebné doplnit dokazování (viz § 77 odst. 2 s. ř. s.). Ve správním spisu se totiž nenacházela odpověď na žádost správce daně o zproštění mlčenlivosti ze dne 2. 8. 2022, na kterou odkazovalo ministerstvo ve svém přípisu ze dne 12. 8. 2022. Soud se proto obrátil na ministerstvo s žádostí ze dne 21. 12. 2023 o zaslání předmětné odpovědi, a to včetně informace, zda a kdy byla zaslána i správci daně. Na výzvu soudu odpověděl dne 4. 1. 2024 z pověření ministerstva Úřad pro zahraniční styky a informace (dále jen „ÚZSI“), jakožto státní orgán příslušný posoudit danou žádost o zproštění mlčenlivosti. V předmětné odpovědi ÚZSI sděluje, že odpověď na žádost správce daně o zproštění mlčenlivosti byla sice řádně adresována dožadujícímu správci daně, avšak omylem byla zaslána do datové schránky Finančního úřadu pro hlavní město Prahu – Územní pracoviště pro Prahu 6.
19. Dále soud provedl dokazování samotnou odpovědí ÚZSI ze dne 12. 8. 2022, č. j. 12394/2022-ZSI na žádost o zproštění mlčenlivosti. V ní ÚZSI konstatuje, že osoba ve funkci vedoucího či správce svazku je osobou, jejíž identita je utajována podle bodu 17., přílohy č. 18 k nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, ve znění pozdějších předpisů. Její identifikační údaje jsou ve spojení s její příslušností ke zpravodajské službě utajovanou informací. Zproštění mlčenlivosti je tudíž možné jen sdělením jejích osobních identifikačních údajů. Tím by ale mohlo dojít k vážné újmě zájmům České republiky nebo k ohrožení života, či zdraví určitých osob podle § 63 odst. 8 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). ÚZSI proto zproštění mlčenlivosti této osoby odepřel. Dále se ÚZSI vyjádřil k zpřístupnění požadovaného svazku. Nejprve vysvětlil, že podle § 63 odst. 7 zákona o ochraně utajovaných informací lze zprostit mlčenlivosti pouze ke konkrétní utajované informaci a v nezbytném rozsahu. Proto by nebylo možné zpřístupnit celý svazek, ale pouze konkrétní utajované informace. Pokračoval, že ve svazku nejsou žádné informace, jejichž zpřístupnění správce daně požaduje, tedy informace o tom, zda se společnost AYN podílela a v jakém rozsahu na zakázce dle smlouvy o vytvoření instruktážního video seriálu pro ministerstvo. K neexistujícím informacím by nebylo možné zproštění mlčenlivosti provést.
20. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti řádně předvolaných účastníků. K nově doloženým písemnostem ÚZSI se účastníci vyjádřili ještě před konáním ústního jednání. Žalobce uvedl, že ÚZSI ve svém přípisu opakuje to samé, co již dříve sdělil a k čemu se žalobce vyjádřil již v žalobě. Žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že od ministerstva obdržel sdělení, že v utajovaném svazku nebyly informace o zapojení společnosti AYN do

předmětné zakázky, nebyl již důvod zjišťovat, zda ministerstvo na žádost o zproštění mlčenlivosti správce svazku reagovalo a urgovat jeho odpověď, neboť bylo jednoznačné, že ministerstvo této žádosti nevyhoví.

21. Žalobce navrhl provést důkaz napadeným rozhodnutím a daňovým spisem. Navržené důkazy jsou součástí správního (daňového) spisu, jež byl soudu předložen a z něhož soud vychází, proto jimi nebylo třeba provádět dokazování. Žalovaný provedení žádného důkazu nenavrhl.

Posouzení žaloby soudem

22. Podstatou sporu je, zdali žalobce unesl důkazní břemeno, resp. zdali žalovaný umožnil žalobci, aby prokázal skutečnosti podstatné pro uplatněný nárok na odpočet DPH.
23. Soud vyšel z následující právní úpravy a judikatury:
24. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
25. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu platí, že pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
26. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu platí, že správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
27. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se soudy již opakovaně zabývaly (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2021, č. j. 1 Afs 73/2019-71, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Afs 138/2018-52, nebo ze dne 15. 5. 2014, č. j. 8 Afs 67/2013-49, viz také např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. IV. ÚS 591/08). Z § 92 daňového řádu i citované judikatury plyne, že je to daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti i břemeno důkazní ve vztahu k těmto svým tvrzením. Jinými slovy, daňový subjekt nese prvotní důkazní břemeno, přičemž tuto svou povinnost splní předložením takových podkladů, které mohou dostatečným způsobem prokázat jeho tvrzení (zpravidla se bude jednat o účetnictví a jiné povinné záznamy).
28. Navzdory tomu, že daňový subjekt předloží i formálně bezvadné účetní doklady, mohou správci daně vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci skutečností zakládajících vážné a důvodné pochybnosti o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, viz též např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 Afs 82/2019-42, bod 26, nebo ze dne 29. 4. 2015, č. j. 8 Afs 113/2014-61, bod 30]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností.
29. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, důkazní břemeno přejde zpět na daňový subjekt. Je pak na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy, **popř. svá tvrzení korigoval, tedy nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví, jiných povinných záznamů**

či tvrzení se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, či ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36).

30. Daňové řízení tedy není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125). Je tedy na daňovém subjektu, aby postupoval aktivně a důkazy navrhoval a předkládal. Správce daně je povinen vycházet daňovému subjektu vstříc a dát mu prostor k uplatnění důkazních návrhů. Navrženými důkazy se pak správce daně musí zabývat a vyhodnotit je v rámci svého rozhodování v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu.
31. Soud dále považuje za vhodné připomenout, že v případě žalobce rozhoduje již podruhé. První odvolací rozhodnutí zrušil rozsudkem č. j. 55 Af 2/2021-36, z důvodů blíže uvedených pod bodem 4. odůvodnění nynějšího rozsudku. Za nedůvodnou však soud shledal námitku, že žalovaný nevzal v úvahu, že žalobce si nemohl zajistit auditní stopu, neboť služby ministerstvu poskytoval v režimu přísně tajné (podrobněji viz bod 50 rozsudku č. j. 55 Af 2/2021-36).
32. Soud proto posuzoval, zdali lze žalobním námitkám přisvědčit ve světle nových skutečností plynoucích z dalšího řízení vedeného orgány finanční správy, a to s ohledem na závěry, k nimž již jednou zdejší soud dospěl v rozsudku č. j. 55 Af 2/2021-36. Ve stručnosti proto soud shrnuje zjištění obsažená ve správním spisu, z nichž plyne, jakým způsobem žalobce reagoval na zjištění správce daně a jak se naopak orgány finanční správy stavěly k důkazním návrhům žalobce.
33. Po doplnění dokazování (zejména výslechy svědků – jednatelů společností TYKSO a AYN a osob podílejících se na zakázce za ministerstvo D. M. a Z. B.) vyzval správce daně dne 15. 6. 2022 žalobce k prokázání, že deklarované plnění přijal od dodavatele AYN a že se plnění uskutečnilo v deklarovaném rozsahu a deklarovaným způsobem.
34. Ve výzvě správce daně mj. uvedl, že doposud nebylo žalobcem prokázáno, jaké konkrétní práce na dané zakázce provedla společnost AYN, případně její subdodavatel TYKSO, který tvrzenou spoluprací nepotvrdil. Svědek O. N. (jednatel AYN) sice vypověděl, že práce byly uskutečněny přesně dle smluvního ujednání, ale neupřesnil, o jaké práce se přímo jednalo, a kromě obecného odkazu na smluvní ujednání si nic nevybavil a neuvedl žádnou konkrétní skutečnost. Dle výpovědi svědka D. M. si měl žalobce zajišťovat herce, komparz, kameru, osvětlovače, řidiče, vozidla, ověření osob v místě natáčení, ochranku apod. Správce daně ale doposud nezná jejich totožnost, nebyla mu sdělena informace, kdo pracovníky najímal, kdo je platil či v jakém byli pracovním vztahu k žalobci a jeho dodavatelům. Na předmětné zakázce se mělo dle žalobce podílet vícero dodavatelů - vedle AYN dále Kingston Advisory Group s.r.o., EASTMARK s.r.o., TUZEX PRAHA a.s., Vinař Group s.r.o. a J. M. Na předložených dokladech a smlouvách jmenovaných dodavatelů jsou však často uváděna shodná plnění (např. postprodukce, režie, střih, kamera, obhlídky lokací). Není proto jasné, v jakém rozsahu a jaký dodavatel se na čem podílel. Konkrétně správce daně poukázal na shodnost deklarovaných plnění u AYN a společnosti TUZEX PRAHA a.s. Správce daně dále konstatoval, že žalobce byl ministerstvem zproštěn mlčenlivosti, proto mu nic nebrání v tom, aby požadované informace v daňovém řízení poskytl.
35. Na uvedenou výzvu k prokázání skutečností žalobce zareagoval podáním ze dne 19. 7. 2022, v němž navrhl, aby správce daně vyžádal u ministerstva zpřístupnění utajovaného svazku, v němž by měly být uloženy veškeré důkazní prostředky, které svědčí o průběhu zakázky,

tedy i o tom, kdo byli dodavatelé žalobce a od kdy do kdy zakázka probíhala. Z výpovědi zaměstnanců ministerstva Z. B. a D. M. je též zřejmé, že průběh zakázky kontroloval vedoucí či správce svazku, proto k prokázání požadovaných skutečností žalobce navrhl i jeho výsledky.

36. Správce daně následně zaslal ministerstvu výzvu k poskytnutí údajů, jíž požadoval zpřístupnění utajovaného svazku, který byl vytvářen v průběhu obchodní spolupráce s žalobcem, dále identifikaci vedoucího či správce svazku za účelem provedení svědecké výpovědi a konečně sdělení, zda tato osoba disponuje důkazními prostředky či informacemi, zda se společnost AYN podílela na zakázce pro ministerstvo. Správce daně současně požádal o zproštění mlčenlivosti dané osoby.
37. Na výzvu k poskytnutí údajů ministerstvo odpovědělo přípisem ze dne 12. 8. 2022, v němž uvedlo, že svazek obsahuje soubor utajovaných informací. Obsahem podstatné části informací založených ve svazku jsou skutečnosti, které se nevztahují k průběhu zakázky. Informace o tom, zda a v jakém rozsahu se společnost AYN podílela na zakázce, nejsou ve svazku obsaženy. Vyjádření ke zpřístupnění svazku je uvedeno v odpovědi na žádost o zproštění mlčenlivosti. Osoba ve funkci vedoucího či správce svazku nedisponuje konkrétními důkazními prostředky či informacemi o tom, zda se AYN na zakázce podílela.
38. Žalovaný se zjištěnými skutečnostmi žalobce seznámil a vyzval jej, aby se k nim vyjádřil. Žalobce tak učinil podáním ze dne 23. 9. 2022, v němž již argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
39. Žalobce se primárně brání tím, že s ohledem na poskytování služeb ministerstvu v režimu přísně tajné si nemohl zajišťovat úplnou auditní stopu. Proto dle něj má mít veškeré důkazní prostředky v držení ministerstvo.
40. Soud však této argumentaci nemohl přisvědčit. Již v rozsudku č. j. 55 Af 2/2021-36 vysvětlil, že bylo na žalobci, aby zachoval náležitou míru obezřetnosti a zajistil si s ohledem na povahu plnění dostatek důkazních prostředků k prokázání splnění hmotněprávních předpokladů nároku na odpočet. Konkrétně soud ve shodě s orgány finanční správy poukázal „na absenci dokumentů předpokládaných ve smlouvě (nebyly vyhotovovány předávací protokoly předpokládané ve smlouvě s AYN a žalobce nepředložil dodací list, ač dílo mělo být dle smlouvy předáno převzetím a potvrzením dodacího listu potvrzeným podpisem žalobce), které by mohly sloužit k prokázání nároku na odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele. Jejich vyhotovování namítané utajení nebránilo. Dále žalovaný a správce daně poukázali na to, že k vytvoření auditní stopy mohly sloužit např. platby na účet dodavatele, což rovněž nesouvisí s namítaným utajením. Utajení rovněž nebránilo, aby žalobce v souladu se smlouvou s ministerstvem předem požádal o schválení subdodavatele, společnosti AYN (k tomu byl naopak povinen a tvrzený režim utajení naopak podtrhuje význam této povinnosti). Stejně tak utajení nebránilo tomu, aby si s AYN písemně sjednal například termíny dodání jednotlivých etap plnění dle smlouvy (žalobcem zmíněný harmonogram) a tyto alespoň rámcově vymezil.“ (viz bod 50 rozsudku č. j. 55 Af 2/2021-36).
41. Vzhledem k tomu i nyní soud nepokládá tvrzení žalobce o nemožnosti uchovávat si důkazní prostředky k prokázání nároku na odpočet za opodstatněná. Nadto žalobce v dalším řízení před žalovaným měl alespoň rámcově tvrdit, jaké konkrétní práce a v jakém rozsahu měla společnost AYN na zakázce pro ministerstvo provádět. Nijak to ale blíže neupřesnil. Především orgánům finanční správy ani nevysvětlil, jaká byla úloha deklarovaných dodavatelů a jaké osoby pro ně měly vykonávat tvrzené činnosti. Aby však žalobce mohl

určitou skutečnost prokázat, musí ji nejdříve alespoň tvrdit. Soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobci, který mlčenlivosti zproštěn byl, nic nebránilo v tom, aby sdělil, co která společnost přesně na zakázce pro ministerstvo vykonávala (viz body 86 a 87 napadeného rozhodnutí).

42. Žalobce naproti tomu setrval u obecného požadavku na zpřístupnění svazku a na výsledku osoby, jež měla svazek u ministerstva vést. Netvrdil, jaká skutečnost vztahující se k jeho daňové povinnosti by měla být objasněna v případě zpřístupnění svazku a výsledku osoby tento svazek vedoucí. V tomto směru žalobce neunesl ani základní břemeno tvrzení (viz bod 26 výše). Soudu přitom není zřejmé, co konkrétně by z uvedeného svazku mohly orgány finanční správy zjistit, když žalobce nikterak konkrétně nerozvedl, jmenovitě jaké osoby se měly na zakázce podílet a které práce za které dodavatele měly na zakázce provádět. Soud proto pokládá takový důkazní návrh za neurčitě formulovaný, z něhož není zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti jím mají být prokázány. Z judikatury shrnuté výše vyplývá, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí.
43. Žalobce v daňovém řízení tvrdil pouze tolik, že TYKSO byla zhotovitelem plnění, která měla dodat jakožto subdodavatel společnosti AYN, která je dodala žalobci tak, jak bylo uvedeno na daňovém dokladu. V poslední etapě pak měla TYKSO nahradit společnost AYN na pozici přímého dodavatele.
44. Tato tvrzení však nebyla svědeckou výpovědí tehdejšího jednatele společnosti TYKSO R. P. prokázána (viz protokol o výsledku svědka ze dne 28. 4. 2021, č. j. 1785683/22/2120-60563-209402). Naopak tato svědecká výpověď prohloubila pochybnosti žalovaného. Svědek totiž ani nevěděl, co bylo předmětem ekonomické činnosti společnosti, zdali měla provozovnu, kancelář či zaměstnance, kdo jí zpracovával účetnictví. Svědek dále uvedl, že žalobce nezná. V roce 2017 s ním zřejmě nějaká obchodní spolupráce probíhala, ale svědek u toho nebyl a její předmět mu není znám. Nic nevěděl ani o fakturaci a úhradě faktur, ani o tom, zda TYKSO vystavila konkrétní fakturu č. 1701P00054 pro žalobce jako odběratele, ani jak v roce 2017 probíhala obchodní spolupráce se společností AYN a co bylo jejím předmětem. Jednatele společnosti AYN O. N. svědek nezná ani s ním není v kontaktu. Zda k této spolupráci byly vytvářeny smlouvy, objednávky apod. svědek nevěděl. Stejně tak si nebyl ničeho vědom o ujednání, že V. etapa zakázky bude hrazena přímo společností TYKSO. Svědek nezná ani Z. B. a D. M.
45. Z uvedené výpovědi je pro soud podstatné, že označený svědek neměl žádné informace o obchodní spolupráci s žalobcem či společností AYN. Žalobce ani jednatele AYN dle svých slov nezná. Tato svědecká výpověď tak nikterak nepotvrdila tvrzení žalobce o tom, že by deklarované plnění společnost TYKSO poskytovala nejprve jako subdodavatel společnosti AYN a následně přímo žalobci.
46. Správce daně následně vyslechl i O. N., jednatele AYN, jenž vypověděl, že v roce 2017 byla předmětem činnosti společnosti hlavně logistika v oblasti autodopravy. Tušil, že zaměstnance v tomto roce společnost neměla. Žalobce svědek zná. V roce 2017 s ním probíhala spolupráce na pořízení instruktážního videa pro ministerstvo (jak správce daně popsal v předmětu výsledku). Spolupráci přesně specifikovat nedokáže. V té době měl více podnikatelských aktivit a je to již dlouhá doba. Upřesnil, že se jednalo o natáčení spotů, videí nebo video seriálu. Svědek potvrdil vystavení faktury pro žalobce (včetně toho, že je na ní jeho podpis a razítko AYN) a příjmových pokladních dokladů z období října 2017, viděl

smlouvu uzavřenou mezi AYN a žalobcem. O jaké dílo se jednalo, ale specifikovat nedokáže, protože si již nepamatuje, jak to přesně bylo. Stejně odpověděl i na otázku, s kým jednal v rámci zakázky a kdo mu předával informace o detailech videa. Nedokázal uvést, kdo na díle za AYN pracoval, měl více aktivit, tato byl jednou z desítek. Potvrdil kompletní předání díla do 31. 12. 2017, ale komu bylo předáno, si nepamatuje. Společnost AYN samozřejmě asi nějaké subdodavatele měla, ale už si to nepamatuje. Pro uplynutí dlouhé doby nedokáže odpovědět na otázku, jak se subdodavatelé na díle podíleli, ani nedokáže vysvětlit, že dle dodatku bude V. etapa uhrazena přímo subdodavateli TYKSO. Potvrdil, že viděl a nejspíše i podepsal dodatek ke smlouvě mezi AYN a žalobcem. Uvedl, že nejspíše bude znát jednatele TYKSO, když dodatek podepisovali společně. V odpovědi na otázku, čeho se týkala komunikace či spolupráce s panem P., svědek odkázal na dodatek. D. M. svědek nezná. Nevybaví si, zda zná Z. B. K otázkám zástupce žalobce k doplnění dalších skutečností po přečtení přílohy ke smlouvě, svědek vypověděl, že je vše specifikováno v dané příloze (viz protokol o výslechu svědka ze dne 25. 5. 2022, č. j. 3211024/22/2120-60563-209402).

47. Soud se ztotožňuje s hodnocením této svědecké výpovědi, jak jej provedl žalovaný zejména v bodě 54 napadeného rozhodnutí. V podrobnostech na něj soud odkazuje a shrnuje, že svědecká výpověď není konkrétní a že svědek nedokázal sdělit žádné podrobnosti o obchodním případu, neposkytl žádné informace, které by dokládaly schopnost AYN objednaná videa vyrobit, případně ani nepopsal průběh žalobcem deklarované spolupráce se společností TYKSO. Je vskutku s podivem, že si jednatel AYN nebyl schopen vybavit žádné konkrétní okolnosti obchodní spolupráce s žalobcem či společností TYKSO, přestože se jednalo o plnění s hodnotou několika milionů korun. Žalovaný trefně poukázal i na skutečnost, že se žalobce v daňovém řízení dovolával známosti s O. N. a znalosti jeho práce. AYN měla být dle žalobce dostatečně spolehlivým obchodním partnerem. Vzhledem k tomu lze očekávat, že si zapojené subjekty vybaví alespoň něco nad rámec znění uzavřených smluv. Svědek ale setrval jen u odkazu na ně. Nadto se jeho výpověď rozchází s výpovědí R. P., který popřel, že by se navzájem znali. Soud proto souhlasí s žalovaným, že svědecká výpověď O. N. je nekonkrétní a nevěrohodná. Proto ji nelze brát jako důkaz prokazující dodání deklarovaných plnění společností AYN.
48. Z výše uvedeného je zřejmé, že poté, co orgány finanční správy doplnily dokazování, se tvrzení žalobce nepotvrdila. Naopak si jednatel společnosti TYKSO spolupráce s AYN vědom nebyl a ani nic neuvedl k obchodování s žalobcem. Nic bližšího nepřinesla ani svědecká výpověď jednatele AYN. Žalobce hodnocení těchto svědeckých výpovědí žalovaným v žalobě nijak nespornuje. Nepopírá ani zjištění z nich plynoucí.
49. Správce daně proto zcela oprávněně vyzval žalobce k prokázání přijetí plnění od AYN, ale i k tomu, aby prokázal, jaké práce a v jakém rozsahu na zakázce odvedla. Žalobce se to však žádným relevantním způsobem nesnažil ani vysvětlit. Toliko se odvolal na obsah svazku u ministerstva. Soud však navazuje na již výše uvedené, že za takové situace šlo těžko po orgánech finanční správy požadovat, aby v daném svazku pátraly po informacích, které žalobce ani neuvedl.
50. Žalobce totiž v daňovém řízení původně tvrdil, že AYN byla jako dodavatel za ministerstvo schválena D. M. (viz podání žalobce ze dne 2. 7. 2018). D. M. ale při své výpovědi dne 29. 10. 2018 správci daně sdělil, že subdodavatele žalobce neschvaloval. Informaci o schválení mu předával jeho nadřízený orgán. Konkrétní dodavatele si nepamatoval. Uvedl též, že ke schvalování dodavatelů neměl oprávnění. Shodně se vyjádřilo i ministerstvo v přípisech ze

dnů 9. 4. 2018 a 26. 9. 2018, v nichž se dále vyjádřilo, že společnost AYN nebyla předem jako dodavatel schválena.

51. V odvolání poté žalobce začal tvrdit, že je pravdou, že oficiální žádost o schválení dodavatelů nepodal, ale vycházel z toho, že je ministerstvo s jejich existencí seznámeno prostřednictvím koordinátora. Jejich akceptaci měl žalobce dovodit z absence výhrad k nim a z převzetí a zaplacení díla ministerstvem.
52. Toto vyjádření žalobce by ale nasvědčovalo tomu, že svazek vedený ministerstvem nebude obsahovat žádné údaje o schválení AYN a TYKSO jako dodavatelů, neboť žalobce jejich schválení oficiálně nepožadoval (byť k tomu byl dle smlouvy povinen). Žalobce tím tak potvrzuje pravdivost opakovaného vyjádření ministerstva o tom, že o AYN jako o dodavateli nebylo informováno. Tedy, i kdyby byl správci daně zpřístupněn požadovaný svazek, nemohl by z něj správce daně bez dalšího dovozovat zapojení AYN do zakázky. Je možné, že se ve svazku nacházejí údaje konkrétních osob podílejících se na realizaci díla, žalobce nicméně neupřesnil, o koho konkrétně by se mělo jednat a jaký je případně jejich vztah k AYN či TYKSO. V tom soud spatřuje zásadní nedostatek žalobcových tvrzení a důkazních návrhů. Nelze odhlížet od toho, že jednatel TYKSO k deklarované spolupráci nic neuvedl a ani z výpovědi jednatele AYN nelze nic bližšího zjistit.
53. I přesto se ale správce daně snažil žalobci vyhovět a ministerstvo o zpřístupnění svazku a o sdělení identifikačních údajů osoby ve funkci vedoucího či správce svazku a zproštění její mlčenlivosti požádal. Z provedeného dokazování před soudem vyplynulo, že příslušný orgán, kterým je ÚZSI, vedoucího či správce svazku zprostit mlčenlivosti odmítl. Stejně tak odmítl zpřístupnit požadovaný svazek, neboť neobsahuje žádné informace o zapojení společnosti AYN do předmětné zakázky. Daňové orgány tudíž důkazní návrhy žalobce neopomněly a u ÚZSI se snažily vyvolat postup dle § 63 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobce jim proto nemůže vyčítat, že by jeho důkazní návrhy zamítly či že by zpřístupnění svazku či navržený výslech *a priori* odmítaly.
54. Žalovaný nemohl správce či vedoucího svazku vyslechnout, neboť ÚZSI jej odmítl zprostit mlčenlivosti a sdělit jeho identifikační údaje. Jen na základě toho, že byli zproštěni mlčenlivosti Z. B. a D. M. nemůže žalobce požadovat automatické zproštění mlčenlivosti i správce či vedoucího svazku. Každá z těchto osob měla jiné pracovní zařazení a na zachování mlčenlivosti k jim známým utajovaným informacím či přímo na zajištění utajení jejich identifikačních údajů mohl existovat rozdílně intenzivní zájem. Proto je třeba ke zproštění mlčenlivosti jednotlivých osob přistupovat individuálně. Konkrétně vedoucího či správce svazku ÚZSI odmítl zprostit mlčenlivosti s odkazem na § 63 odst. 8 zákona o ochraně utajovaných informací.
55. Soud nespatřuje zkrácení práv žalobce v tom, že do vydání napadeného rozhodnutí se odpověď ÚZSI nedostala do dispozice příslušných orgánů finanční správy a žalobce tak o ní nevěděl (ÚZSI ji omylem zaslal místně nepřislušnému finančnímu úřadu). Z odpovědi ÚZSI nevyplývají z hlediska uskutečnění zkoumaného obchodního případu žádná nová skutková zjištění. Jedinou relevantní informací je to, že osobu ve funkci správce či vedoucího svazku tíží povinnost mlčenlivosti. To však nevypovídá nic o průběhu deklarovaného obchodu. Nadto shodné informace plynou rovněž z odpovědi ministerstva k poskytnutí údajů ze dne 12. 8. 2022, v níž ministerstvo opětovně sdělilo, že se ve svazku informace o tom, zda se AYN na zakázce podílela a v jakém rozsahu, nenacházejí. Jimi rovněž nemá disponovat ani správce či vedoucí svazku. Proto by dle něj bylo zpřístupnění svazku neúčelné.

56. Žalobce proto v daňovém řízení mohl reagovat na informace sdělené ministerstvem, a tedy se alespoň pokusit přiblížit, jak se celý obchodní případ odehrál, jmenovitě které osoby od jakých dodavatelů vykonávaly ty které práce. Žalobce tak neučinil a zůstal u obecných tvrzení, že se dané informace musejí nacházet v předmětném svazku či že jimi musí disponovat jeho správce či vedoucí. Jak ale bylo několikrát konstatováno, byl to žalobce, kdo mohl bez dalšího potřebné informace sdělit, protože mu v tom povinnost mlčenlivosti a režim utajení nebránily.
57. Soud považuje za podstatné též to, že žalobce byl osobou, jež odpovídala za odevzdání finálního díla ministerstvu. Proto měl mít povědomí o uskutečňování a realizaci díla, resp. o průběhu obchodního případu. Jestliže žalobce tvrdí, že mu předmětné plnění měla poskytnout společnost AYN, měl zároveň uvést, zda a jakým způsobem probíhala faktická spolupráce této společnosti s ministerstvem (včetně toho, které konkrétní osoby spolu měly komunikovat ohledně kontroly a převzetí díla). To však žalobce nečiní. Je proto otázkou, k jakým skutečnostem chtěl žalobce správce či vedoucího svazku v rámci daňového řízení slyšet, neboť konkrétní tvrzení o průběhu zakázky neuvedl (např. ani to, zda se zástupce společnosti AYN setkal s vedoucím svazku). Soud má proto za to, že daňové orgány vůči žalobci postupovaly vstřícně, neboť z jeho návrhu na výslech správce či vedoucího svazku nikterak neplynulo, jaká svá konkrétní tvrzení hodlá výslechem prokázat. Jak soud rozvedl výše, žalobce v rámci daňového řízení neunesl ani břemeno tvrzení.
58. Soud má vzhledem k popsáním okolnostem případu dále za to, že žalovaný nepochybil, pokud se spokojil s odpovědí ministerstva a nedotazoval se, jak bylo rozhodnuto o žádosti o zproštění mlčenlivosti. To, že žádosti nebylo vyhověno, totiž přímo plyne ze samotné odpovědi ministerstva. Za klíčovou považuje soud i nekonkrétnost žalobce a již provedené svědecké výpovědi svědků P. a N. Opačně by soud na věc nahlížel, pokud by žalobce na výzvu správce daně k prokázání skutečností ze dne 15. 6. 2022 konkretizoval, jaká byla úloha společností AYN a TYKSO při zhotovení díla, které osoby měly práce provádět, o jaké práce se jednalo apod. (viz srovnání správce daně ve výzvě k prokázání skutečností ohledně shodnosti deklarovaných plnění od AYN a společnosti TUZEX PRAHA a.s., pročez bylo záhodno vysvětlit, jaká konkrétní plnění ta která společnost poskytla). Jestliže se tak nestalo, nemůže žalobce jej tížící břemena tvrzení a důkazní úspěšně přenášet na správce daně.
59. Soud dále neshledává žalobcem namítané rozpory ve vyjádřeních ministerstva. V odpovědi ze dne 20. 9. 2021 ministerstvo reagovalo na žádost správce daně o zproštění mlčenlivosti a poskytnutí údajů. Ministerstvo správci daně sdělilo, že požadované informace nejsou utajovanými informacemi podle zákona o ochraně utajovaných informací, a proto k nim nemůže provést zproštění mlčenlivosti. V té souvislosti konstatovalo, že utajovanou informací je pouze vlastní obsah audiovizuálního díla, nikoli informace týkající se postupu a způsobu jeho vytvoření.
60. Je tedy patrné, že se v odpovědi ze dne 20. 9. 2021 ministerstvo nijak nevyjadřovalo k povaze svazku. V této odpovědi jen poznamenalo, že žalobci ustanovení smlouvy o mlčenlivosti nebrání ve sdělení požadovaných skutečností správci daně. I tak ale z procesní opatrnosti žalobce mlčenlivosti zprostito.
61. V následné odpovědi ze dne 12. 8. 2022 pak ministerstvo ohledně utajovaného spisu uvedlo, že jeho podstatnou částí jsou skutečnosti nevztahující se k průběhu předmětné zakázky. Informace o účasti AYN na zakázce v něm chybí. Žalobcem tvrzený rozpor je tudíž jen

zdánlivý, neboť v případě první odpovědi se ministerstvo nevyjadřovalo k obsahu utajovaného spisu, ale k možnosti žalobce poskytnout správci daně potřebné informace o postupu a způsobu vytvoření objednaného díla. Soud poukazuje i na to, že informace poskytnuté ministerstvem o tom, že o AYN nebylo informováno a ani nebyla tato společnost schválena, korespondují s vlastním tvrzením žalobce v odvolání, že žádnou oficiální žádost o její schválení nepodal.

62. Žalobce dále spatřuje nesoulad mezi svědeckými výpověďmi Z. B. a D. M. s již rozebíranými odpověďmi ministerstva. Ani v tomto případě se ale soud s žalobcem neztotožnil.
63. Předně není zcela zřejmé, z čeho žalobce nějaké rozpory dovozuje. Je pravdou, že uvedení svědci odkazovali na vedený svazek ohledně možných dokladů k průběhu a způsobu vytváření díla, včetně schválených dodavatelů. Avšak ministerstvo ve svých odpovědích nepopíralo, že by se informace o postupu a způsobu provádění díla ve svazku vůbec nenacházely. Vždy jen konstatovalo, že o AYN informováno nebylo a že o této společnosti informace ve svazku nejsou. To není se svědeckými výpověďmi v rozporu. Ani jeden z uvedených svědků spolupráci s AYN nepotvrdil, neboť si názvy podílejících se subjektů nepamatovali. Co se týče vedoucího či správce svazku, tak žalobce se v odvolacím řízení dovolával schválení dodavatelů zaměstnance ministerstva D. M. (což se nestalo), případně na kontaktní osobu Z. B. Opakovaně soud zdůrazňuje, že žalobce dle svých slov žádnou oficiální žádost o schválení společnosti AYN nepodal, a proto se jí ani z logiky věci nemohl případně zabývat vedoucí či správce svazku. Ani s tím tedy není v rozporu vyjádření ministerstva, že osoba vedoucího či správce svazku těmito informacemi nedisponuje.
64. Soud proto shrnuje a podtrhuje, že je jen odpovědností žalobce, že si nezajistil dostatek důkazních prostředků k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH. Soud výše uvedl, na jaké všechny možnosti žalobce zajistit si důkazní prostředky neměly režim utajení a povinnost mlčenlivosti vliv. V průběhu daňového řízení byl žalobce několikrát zpraven, že svazek neobsahuje informace o účasti AYN na předmětné zakázce. Bylo proto na žalobci, aby specifikoval, čím konkrétně zamýšlí prokázat dodání deklarovaného plnění v deklarovaném rozsahu. Jelikož byl žalobce smluvním partnerem ministerstva a „organizátor“ zhotovení celého audiovizuálního díla, měl a mohl mít přehled o tom, kdo se na zakázce podílí a pro koho činnost vykonává. Tyto osoby pak mohl správci daně uvést a vznést požadavek na ověření, zda se údaje o jejich zapojení nacházejí i ve svazku, jehož zpřístupnění se domáhá. Zásadní též je, že zástupce žalobcem uváděného dodavatele TYKSO spolupráci s AYN nepotvrdil a nevypověděl, kdo by se na zakázce a jak měl podílet. Aniž by žalobce alespoň sdělil, kdo měl tedy za TYKSO práci vykonat, nemohl se bez dalšího dovolávat dokladů uložených ve svazku. Správce daně proto ani nemohl vědět, o zpřístupnění jakých dalších informací má žádat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

65. Jelikož soud s ohledem na výše uvedené nemohl námitkám žalobce vyhovět, shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
66. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2024

JUDr. Věra Šimůnková
předsedkyně senátu